

ikke ret, hvilken Udsigt vi have dertil, naar Enhver, der vil fratvinge os Flaaden eller Brugten af den, kun behøver at sende en forholdsvis svag Styrke ind paa Kjøbenhavns aabne Rhed for at tiltvinge sig den. Hvad vor Landstyrke, det levende Forsvar, angaar, maa jeg tilstaa, at jeg for mit Vedkommende tvivler meget om, at vi vilde faae noget Brug for det; saa længe det er saa overmaade let, saa overmaade bekvemt uden at stille nogen overvælbende Hærstyrke imod os, lige fuldt at kunne tvinge Danmark til at rette sig efter sin Villie, blot ved at angribe, ja blot ved at true det saarlige og vigtigste Punkt i Landet. Jeg kan ikke ret se, hvorfor Folk skulde gjøre sig den Uleilighed, skulde løbe den Risiko og paadrage sig den Besøftning, som Ubrustningen og Brugten af en større Hærafdeling nødvendig medføre, ikke at tale om, hvis den skulde føres over Vandet til Sjælland, naar det Hele kan afgjøres saa overordentlig simpelt, hurtigt og billigt uden at bruge nogen Hærstyrke; men bruger Fjenden ingen Hærstyrke imod os, er vor Hærstyrke selvsjælgelig oversludig. Fra hvilken Side jeg end ser Sagen, forekommer det mig altsaa, at Kjøbenhavns Sikring mod en Overrumpling fra Søfiden nødvendigvis maa være den første, ligesom den er den vigtigste af de Forsvarsforanstaltninger, vi maa træffe. Det vilde være ganske overordentlig ønskeligt eller fornøieligt, om vi foruden den lille Lue ogsaa kunde værgede det hele Land; men jeg hører ikke til dem, der tro, at det er muligt. Jeg har tuertimod en bestemt Formening om, at den største Del af Landet, og netop den Landsdel, hvortil jeg særlig er knyttet, ikke i en kommende Krig vil kunne lade sig forsvare. Naar den ærede Ordfører har ment, at en befæstet Plads i denne Landsdel ikke deftomindre vilde have sin store Betydning derved, at denne Del af Landet, Sjælland, derved betegnedes som — den ærede Ordfører brugte dette Udtryk — en usværvelig Del af Landet, vil jeg sige, at dersom det virkelig kunde forhindre, at Dele af Landet fravristedes os, at vi ved en eller anden saadan Foranstaltning betegnedes den som usværvelig, vilde det være overordentlig fortræffeligt, men jeg tror rigtig nok ikke, det vilde blive Tilfældet, ligesaa lidt som jeg tror, at selv den Landsdel, som fik en saadan alt anden end effektiv Forsvarsforanstaltning, vilde have nogen Nytte eller Glæde deraf. Et af Lo; enten maa man tilveiebringe et Forsvar, som virkelig dækker vedkommende Landsdel, som er effektivt, eller ogsaa skal man Intet gjøre, thi halve Forholdsregler ville kun drage Krigens Ulykker hen over den uden at give den fjerneste Betryggelse; det er min Mening. Smidlerid betragter jeg disse 2 Millioner til dette nydste Fort — Andet kan det ikke blive, det kan ikke blive en nydste Fæstning — som en saadan Bagatel i Sammenligning med det Store og Vigtige Regjeringen ønsker at opnaa, at jeg, dersom det kunde være Lidjæbet ved Forretningen, ikke for mit

Vedkommende som Finansminister skulde reise nogen Modstand dertil. — Den ærede Ordfører gjorde et Forsøg paa at svække Betydningen af Sikringen af Kjøbenhavn mod Søfiden ved faste Forter, idet han udtalte, at man, hvad man saa end gjorde, dog ikke kunde opnaa, hvad han kaldte „absolut Sikkerhed“. Ja, hvad der overhovedet kan kaldes absolut i denne Verden, er jo tvivlsomt, og denne Dadel imod det af Regjeringen forelagte ville vi altsaa kunne bære; men naar den ærede Ordfører søiede til, at der ikke behøvedes Mere for at gjøre os magtesløse, end at man med tilstrækkelig Kraft sprængte eller brød Linien paa eet Sted, tror jeg ikke, han havde Ret deri. Der skal Mere til end at tiltvinge sig Pasfagen forbi de faste Forter; der skal endnu til, enten at have taget Forterne eller at have bragt dem til Tavshed, thi det kan kun lidet nytte Fjenden at forcere Udgangen, da der ikke bagved Forterne er noget Punkt, hvor han i No kan ligge og bombardere Kjøbenhavn. Det er altsaa ikke nogen Brydning eller Sprengning af Linien, som vil være det Afgjørende, men det Afgjørende vil være, om Fjenden virkelig kan erobre Forterne eller, hvad der for hans Formaal vil være det Samme, om han kan bringe dem til Tavshed. Jeg tror i det Hele, man tør gaa ud fra, at der med et fast Fort udenfor Kjøbenhavn, som det her foreslaaede, overhovedet ikke vil kunne være Tale om nogen Overrumpling fra Søfiden, og man vil altsaa have naaet det Væsentlige; der skal naaes, allerede derved, at Fortet er der. Hvorledes den ærede Ordfører har kunnet mene, at noget Lignende skulde kunne opnaaes ved, at man havde to eller fem flydende Forter liggende i Flaadens Leie, eller at man havde saa og saamange hundrede Torpedos — jeg veed ikke, hvormange der skal til — liggende magasinerede, forstaar jeg ikke; thi mod en Overrumpling vilde de dog ikke kunne beskytte, og jeg tvivler meget om, at man vilde finde sig i, stadig at have disse flydende Forter liggende bemandede og færdige, eller altid at have hele Torpedosystemet udlagt. Selv om imidlertid disse Forter og Torpedos stadig havde ved Daanden, gjælder netop den Indvending mod dette Forsvar, som den ærede Ordfører med Urette fremsatte imod de faste Forter, nemlig at naar det først er sprængt blot paa et eneste Punkt, er det hele Forsvar brudt; der hører ikke mere dertil, end at Torpedolinien er sprængt paa et eneste Punkt; thi de Søforter, der skulle ligge bagved, regner jeg ikke for meget, hvad Artilleristyrken angaar. — Den ærede Ordfører udtalte, hvis jeg isvrigt ikke misforstod ham, hvad jeg dog ikke tror jeg gjorde, at han vilde have anset det for ønskeligt, om denne Sag, hvis store Betydning han erkjendte, kunde have været holdt uden for Paavirkning af de andre, desværre jo ikke saa Uenighedspunkter mellem Regjeringen og dette Lings Hiertal. Jeg tror, det var den ærede Ordførers Mening; det var selv-